

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/288/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814206014
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814206014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: L. S. U., s.r.o., so sídlom v X., ul. L. XX, IČO: 35792752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. H. S., s.r.o., so sídlom v X., ul. W. XX, proti odporcom: 1/ U. R., nar. X.X.XXXX, bytom I. XXX, C., 2/ I. R., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. W., kpt. A. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, právne zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Zámocká 36, Bratislava, v konaní o zaplatenie 396,58 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. decembra 2014, č. k. 11C/87/2014-54, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcom v 1/, 2/ rade náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov 1/, 2/ trovy odvolacieho konania v sume 36,61 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Patrika Podhorského.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporcom domáhal zaplatenia sumy 396,58 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 24.10.2010 do zaplatenia a tiež náhrady trov konania. Dôvodil, že s odporcom 1/ uzatvoril dňa 25.10.2010 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 5400024211, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 331,94 eur, ktorý sa zaviazal odporca splatiť spolu s úrokom v 24 mesačných splátkach po 22,74 eur v termínoch podľa v zmluve dohodnutého splátkového kalendára. Odporca 1/ sa dostal do omeškania s úhradou splátok už pri 1. splátke, do okamžitej splatnosti úveru zaplatil len sumu 149,18 eur, mal uhradiť ešte sumu 396,58 eur do 24.10.2010, čo uhradil len čiastočne. Odporkyňa 2/ k jeho dlhu pristúpila. Odporcovia sa k návrhu písomne nevyjadrili. Vedľajší účastník na strane odporcov vzniesol námietku premlčania, poukázal na nevyváženosť zmluvy, neplatnosť jej jednotlivých ustanovení pre ich rozpor s dobrými mravmi.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že zmluvu o revolvingovom úvere č. 840024211 uzatvorila dňa 9.9.2009 obchodná spoločnosť L. S. U., s.r.o. so sídlom X. ako veriteľ a U. R. ako dlžník a spoludlžník I. R.. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 331,94 eur, ktorý mali dlžníci splácať v mesačných splátkach po 22,74 eur, pričom ročná úroková sadzba za úver bola 68,23 %, RPMN za úver 67,53 % a priemerná RPMN 37,93 %. Odporcom bola poskytnutá čiastka revolvingu vo výške 221,01 eur a zmluvná odmena činila 188,28 eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí

revolvingu 51,15 % a ročná úroková sadzba revolvingu 62,57 %. Zmluva je opatrená podpismi oboch odporcov. Súčasťou tejto zmluvy sú i zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti L. S. U., s.r.o. účinné od 15.7.2009. Tento úver bol odporcom schválený dňa 9.9.2009. Podľa karty klienta odporcovia mali splácať splátky podľa splátkového kalendára od 12.10.2009 do 12.12.2011. Odporcovia splátky dohodnuté v zmluve včas a riadne neuhrádzali a posledná splátka bola uhradená 12.7.2010 vo výške 12,74 eur. Nasledujúce splátky odporcovia neuhrádzali. Navrhovateľ písomným podaním zo dňa 26.9.2010 oznámil odporcovi v 1.rade zosplatnenie úveru, nakoľko zostal v omeškaní s úhradou splátok č. 10, 11 a 12.

Na danú vec súd prvého stupňa aplikoval ust. § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, s odkazom na ktoré úverovú zmluvu, od ktorej odvodzuje navrhovateľ v konaní uplatnené právo, posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, s potrebou aplikácie Občianskeho zákonníka na daný právny vzťah touto zmluvou založený, dôvodiac priaznivejšou právnou úpravou v prospech odporcu ako spotrebiteľa, na rozdiel od úpravy zmluvného záväzkového práva, obsiahnutého v Obchodnom zákonníku. Aplikujúc ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa dospel k záveru o premlčaní navrhovateľom uplatneného práva vychádzajúc zo zistenej skutočnosti, že navrhovateľ vyhlásil zosplatnenie úveru dňom 24.10.2010, návrh na začatie konania bol doručený súdu až dňa 31.03.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby (§ 101 OZ). Aplikujúc § 142 ods. 1 O.s.p. vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania vzniknutých mu z titulu trov právneho zastúpenia priznal vo výške 116,82 eur na zaplatenie ktorých zaviazal neúspešného navrhovateľa.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhoval odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že tento jeho návrhu ako v celom rozsahu dôvodnému vyhovie a odporcov zaviazne k náhrade trov tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania. Uplatňoval dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. a tiež v ust. § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.. Predovšetkým namietal (ne)prípustnosť aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. keďže toto novelizované ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňom 01.05.2014, pričom konanie v preskúmvanej veci bolo začaté pred týmto dňom, v dôsledku čoho súd svojím postupom porušil zákaz spätnej pôsobnosti právnych noriem a dotknuté ustanovenie tak nebol oprávnený aplikovať. Podľa jeho názoru postavenie navrhovateľa nie je možné meniť tým, že súd uplatňuje hmotnoprávny inštitút premlčania spätne na základe citovaného ustanovenia, ktoré sa môže vzťahovať len na postup súdu v konaní, ktoré začalo po jeho účinnosti. Poukázal tiež na to, že premlčanie a jeho právna úprava sú hmotnoprávnymi inštitútmi, pričom na to, aby súd premlčané právo nepriznal sa vyžaduje, aby bola splnená podmienka spočívajúca v tom, že dlžník sa premlčania dovoľá, o ktorý prípad však v danej veci nejde. Postup súdu napádal tiež z hľadiska porušenia princípu legitímneho očakávania a predvídateľnosti postupu súdu, ako atribútu právneho štátu, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 17.10.2011 pod č. k. 7Cdo 42/2010. Keďže v čase podania návrhu ustanovenie o tom, že súd na premlčanie prihliada aj bez námietky dlžníka neplatilo, navrhovateľ ho nemal ako predvídať, ktorá skutočnosť je podstatnou z hľadiska výkladu a aplikácie ust. § 5b a nepripúšťa, aby súd na premlčanie prihliadal v konaní, ktoré bolo začaté pred dňom, keď toto ustanovenie vstúpilo do účinnosti. Pokiaľ by bol návrh podaný po uvedenom dátume, navrhovateľ by si bol vedomý následkov jeho aplikácie, za daného stavu však nemal ako dôsledky predvídať. Namietal tiež priznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov, pri rozhodovaní o ktorých nemožno vychádzať zo zásady úspechu v konaní. Namietal rutinné podania, na ktoré nebolo potrebné odbornú právnu pomoc a neúčelnosť týchto trov.

Odporcovia 1/,2/ nevyužili svoje zákonné právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Vedľajší účastník na strane odporcov vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhoval rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a zaviazat' navrhovateľa nahradiť mu trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 36,61 eur. Nárok bol premlčaný, preto súd správne na ním vznesenú námietku prihliadol a návrh zamietol. Vzniknuté a priznané mu trovy považoval za účelne vynaložené v prospech odporcov ako spotrebiteľov.

Krajský súd Trenčín po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. s uvedením dôvodu odvolania vo veci samej, vykonal ako súd odvolací preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., pričom dôvodmi odvolania vymedzenými navrhovateľom a ich rozsahom, bol odvolací súd viazaný podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, je potrebné za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a) - f) citovaného zákonného ustanovenia.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a keď malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasného nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Vada konania vymedzená v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jeho preskúmaním však odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnenia tohto odvolacieho dôvodu. Z napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, že právne závery o premlčaní uplatneného nároku založil prvostupňový súd na konkrétnych ustanoveniach právnych predpisov a skutkovo dovodil z konkrétnych zistení a uviedol tiež dôkazy, z ktorých pri týchto zisteniach vychádzal. Odvolací súd nezistil, že by samotné rozhodnutie, ani jemu predchádzajúce konanie zakladalo existenciu navrhovateľom vytýkanej vady a tým ani porušenie jeho práva na spravodlivý proces a z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia nedošlo ani k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasného nedostatočného zistenia skutkového stavu veci (§ 221 ods.1 písm. h) O.s.p.).

Keďže navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiaden navrhovaný dôkaz, ktorý by súdom prvého stupňa nebol vykonaný, uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 205, ods. 2 písm. c) O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) nemá opodstatnenie.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní uplatňoval dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), a f) O.s.p. spočívajúce v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov a z toho plynúcich nesprávnych skutkových a právnych záverov.

Pokiaľ ide o dôvod odvolania spočívajúci v tom, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie je pri ňom rozhodujúce, či súd vykonal všetky navrhnuté dôkazné prostriedky alebo nie, rozhodujúce je iba to, že na základe tých, ktoré vykonal dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie dôkazov z hľadiska ustanovenia § 132 O.s.p., vychádzajúc z ktorého povinnosťou súdu je hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo musí prihliadnúť na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na zaplatenie nárokovanej sumy zamietol z dôvodu, že jeho nárok považoval za premlčaný. Na prejednávajúcu vec aplikoval ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka. Nesprávnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia vzhľadom na nedôvodnosť aplikácie ust. § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z., ktorá vstúpila do účinnosti od 1. mája 2014 vzhľadom k tomu, že sa jedná o spätnú retroaktivitu, ktorá je v našom právnom poriadku neprípustná za situácie, keď neboli prijaté prechodné ustanovenia vo vzťahu k tejto zákonnej úprave účinnej od 1. mája 2014 a ak návrh na začatie konania bol podaný na súd ešte pred účinnosťou tejto novely.

Preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom pre úplné zistenie skutkového stavu a vychádzajúc zo správnych skutkových zistení, vec aj následne správne právne posúdil. Rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený v súlade s kritériami, uvedenými v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., je správny, podrobným spôsobom zdôvodnený, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s jeho odôvodnením stotožňuje a na v ňom uvedené dôvody, vzťahujúce sa k premlčaniu nároku navrhovateľa v podrobnostiach poukazuje.

V danej veci niet sporu o tom, že predmetom konania sú nároky navrhovateľa vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. Navrhovateľ konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, preto je potrebné v zmysle § 52 ods. 3 OZ tohto považovať za dodávateľa a odporcu ako fyzickú osobu, nekonajúcu v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 O.s.p. a predmetný zmluvou založený vzťah posúdiť ako spotrebiteľský, vzhľadom ku ktorej skutočnosti je tu existencia povinnosti súdu skúmať dôvodnosť aplikácie príslušnej právnej úpravy na daný spotrebiteľský vzťah.

Zákonom č. 102/2014 Z. z. (v zmysle jeho článku VIII.) došlo k novele Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b (chrániace práva spotrebiteľov ako slabšej strany právnych vzťahov), podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V zmysle článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z. z., predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť 1. mája 2014. V ust. § 29b Zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, avšak vo vzťahu k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona, zákonodarca nestanovil žiadne intertemporálne (prechodné) pravidlá, upravujúce jeho časovú pôsobnosť.

Vychádzajúc z toho, že v prípade § 5b Zák. o ochrane spotrebiteľa, ide o normu procesnú, za stavu, že zákonodarca nestanovil osobitný právny (intertemporálny) režim pre túto situáciu, platí pravidlo okamžitej aplikability, z čoho plynie povinnosť súdu prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy.

S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ teda prvostupňový súd rozhodoval o nároku navrhovateľa (premlčujúceho sa za tri roky § 101 Občianskeho zákonníka) v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b Zákona č. 250/2007 Z. z. (na základe novely vykonanej Zákonom č. 102/2014 Z. z. účinnej od 01.05.2014) bol nielen oprávnený, ale priamo povinný prihliadať na premlčanie uplatneného nároku, a to aj pri absencii premlčacej námietky samotného dlžníka. Odvolaciu námietku navrhovateľa o nemožnosti aplikácie § 5b na danú vec vzhľadom k tomu, že konanie začalo pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia, tak nebolo možné vyhodnotiť inak, ako nedôvodnú. Navyiac v tomto prípade námietku premlčania vzniesol tiež vedľajší účastník na strane odporcov.

Pri posudzovaní dôvodnosti odvolacej námietky navrhovateľa spočívajúcej v jeho tvrdeniach o porušovaní zásady právnej istoty, legitímnych očakávaní a ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, je potrebné vychádzať z podstaty premlčania.

Inštitút premlčania je upravený v ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Jeho podstata spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu nevykonáva, alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, nemôže už byť po jej uplynutí veriteľovi priznané. V dôsledku premlčania teda právo nezaniká, trvá ďalej, ale do značnej miery je oslabené zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia.

V preskúmvanej veci z obsahu spisového materiálu vyplynulo a odvolateľom v konaní nebolo spochybnené, že k zosplatneniu úveru došlo dňom 24.10.2010 a nasledujúcim dňom tak mohol navrhovateľ po prvý krát uplatniť svoje právo na súde. Vychádzajúc z 3-ročnej premlčacej doby uplatneného nároku na zaplatenie zostatku nesplateného úveru (§101 OZ), pri nespornom zistení, že nárok bol na súde uplatnený až dňa 31.03.2014, niet pochybnosti o tom, že právo navrhovateľa už v čase jeho uplatnenia bolo o zložku právneho nároku oslabené v dôsledku márneho uplynutia premlčacej lehoty. Vychádzajúc zo zásady vigilanti bus iura scripta sunt, musel teda navrhovateľ počítať s tým, že svoje právo stratí, a to jednoznačne výlučne dôsledkom jeho predchádzajúcej nečinnosti. Za tejto situácie tak legitímne nemohol očakávať už prakticky nič, pretože jeho právo stratilo vlastnosť žalovateľnosti.

V konečnom dôsledku navrhovateľ odvolaním namietal tiež trovy konania vedľajšieho účastníka z hľadiska ich účelu a podstaty.

Z obsahu spisu vyplýva, že po podaní návrhu na začatie konania (31.3.2014) oznámil vstup do konania vedľajší účastník (3.11. 2014), ktorý potom, ako mu súd doručil kópiu návrhu s prílohami, podaním zo dňa 18.12.2014 namietal konkrétne nedostatky zmluvy o úvere a vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu nároku navrhovateľa.

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že uplatnená náhrada trov konania vedľajšieho účastníka, predstavujú neúčelné náklady za právne služby, keďže členovia vedľajšieho účastníka majú byť spôsobilí na poskytnutie kvalifikovanej pomoci spotrebiteľovi. Uvedené námietky navrhovateľa, nemožno akceptovať.

Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. umožňuje, aby ako vedľajší účastník sa popri navrhovateľovi, alebo odporcovi zúčastnila občianskeho súdneho konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. S účinnosťou od 15. októbra 2008 zákon zaviedol druhú skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní. K tejto tzv. druhej skupine subjektov vedľajšieho účastníctva, na rozdiel od prvej skupiny vedľajšieho účastníctva, v ktorej musí ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dáva samotný zákon, sú to aj prípady sporov o ochrane spotrebiteľa, keď na strane spotrebiteľa môže vystupovať právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona o ochrane spotrebiteľa.

Podľa ust. § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Podľa ust. § 142 ods. 1 účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie, alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady úspechu, ktorá sa uplatní aj v tomto prípade, je priznanie trov potrebných na účelné uplatňovanie, alebo bránenie práva účastníkovi, ktorý mal v konaní úspech. Za takéhoto účastníka treba s ohľadom na zamietnutie návrhu nepochybné považovať odporcov, rovnako aj vedľajšieho účastníka vystupujúceho v konaní na ich strane.

Vychádzajúc z Článku 37 odseku 2 ústavného zákona 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi, alebo orgánmi verejnej správy, a to od začiatku konania, ako aj z čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 25 O.s.p., aj za situácie, že účastník (aj vedľajší účastník vzhľadom na jeho identické procesné práva a povinnosti ako účastníka konania), má zaručené právnym poriadkom možnosť právnej pomoci. Vedľajší účastník využil svoje právo na právne zastúpenie v tomto konaní, preto je potrebné posúdiť účelnosť poskytnutej právnej služby advokátom a výšku odmeny podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z..

Za účelné v prejednávanej veci je potrebné považovať v priebehu konania dva úkony právnej služby, za ktoré vedľajší účastník žiada odmenu, pretože boli uskutočnené efektívne, v priebehu konania v prospech odporcov, a to prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k návrhu a k nim prináležiacu náhradu. Úkon za prevzatie a prípravu zastúpenia bola súdom priznaná vedľajšiemu účastníkovi ako úkon právnej služby, ktorého vykonanie bolo procesne nevyhnutné v záujme ďalšieho účelného bránenia práv odporcov v občianskom súdnom konaní. Zákonný predpoklad účelnosti spĺňali v preskúmvanej veci i trovy právneho zastúpenia spočívajúce v priznaní odmeny za ďalší úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k návrhu v ktorom vedľajší účastník o.i. namietal nedostatky zmluvy a vzniesol námietku premlčania, ktorá sa v konečnom dôsledku ukázala ako opodstatnená, teda išlo o úkon, ktorý nepochybne bol spôsobilý privodiť pre odporcov priaznivé rozhodnutie vo veci. Účelnosť trov je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať predovšetkým vo väzbe na výsledok sporového konania, v ktorom odporcovia aj v nadväznosti na intervenciu vedľajšieho účastníka dosiahli zamietnutie návrhu v plnom rozsahu. Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastúpením. To sa v plnej miere vzťahuje tiež na možnosť vedľajšieho účastníka dať sa zastupovať v konaní advokátom, nakoľko vedľajší účastník má v zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov by znamenalo porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa neho nespĺňa znaky mimoriadne obtiažnej právnej veci, a v prípade svojho úspechu mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporcov vychádzať z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

V konečnom dôsledku za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval poukazy navrhovateľa v odvolaní na rozhodnutia iných odvolacích súdov, týkajúce sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Z uvedených dôvodov odvolací súd aj túto námietku navrhovateľa vyhodnotil ako nespôsobilú privodiť v jeho prospech priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom k tomu, že prvostupňový súd správne posúdil pôsobnosť dotknutej právnej normy, týkajúcej sa premlčania nároku navrhovateľa, s následkom zamietnutia jeho návrhu, ako aj otázku náhrady trov konania, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny za použ. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1, § 151, ods. 1 O.s.p. tak, že úspešným odporcom ich náhradu nepriznal, keďže títo si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a preukázateľne im ani žiadne trovy nevznikli.

Súčasne za použitia § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 v spojitosti s § 224 ods. 1 O.s.p. o trovách vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní rozhodol tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov priznal ich náhradu vo výške 36,61 eur, ktoré mu vznikli titulom trov právneho zastúpenia a to za I úkon právnej pomoci á 28,22 eur - písomné vyjadrenie k odvolaniu (§ 13a ods. 1 písm. c/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb „AT“), 1 x pauš. náhrada rok 2015 á 8,39 eur (§ 16, ods.3 AT) na zaplatenie ktorých zaviazal neúspešného navrhovateľa.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.